



## Iulian POPESCU

S-a născut pe data de 24 august 1939 în comuna Licurici, județul Gorj. Școala primară a făcut-o în localitatea natală, gimnaziul la Târgu Cărbunești, liceul la Târgu Jiu, Facultatea de Mecanică la Cluj-Napoca.

A lucrat șapte ani ca inginer mecanic la *Electroputere* Craiova, apoi a intrat în învățământul superior, la Universitatea din Craiova, parcurgând toate treptele didactice universitare și devenind profesor în 1978. A predat cursurile de *Mecanisme*, *Teoria așchierii*, *Istoria tehnicii*. Doctoratul l-a făcut la Institutul Politehnic București, susținând teza în anul 1970. A devenit conducător de doctorat în 1990 și a finalizat 26 de doctorate în științe tehnice. Este profesor universitar emerit și membru titular al Academiei de Științe Tehnice din România.

### Debut literar

A debutat ca scriitor în anul 2003, cu *Umor universitar... și nu numai!* și ca memorialist în 2006, cu *Monografie, romanțată & veselă a Facultății de Mecanică din Craiova*.

### Cărți publicate

**Proză scurtă:** *Povestiri duioase și Povestiri nostalgice*, 2008.

**Romane:** *Labirintul vieții*, Editura Scrisul Românesc, 2009; *Vârtejul dansului, vârtejul vieții...*, 2010; *A dispărut o lume...*, 2010; *Să fim optimiști!*, 2011, *Oameni șireți și... veseli*, 2011; *Las aleanul să mă fure...*, 2012; *Suveniri din Primul Război Mondial*, 2012; *De la un album de domnișoară...*, 2013; *Colinde lângă tun...*, 2013; *Un gorjean pe corabia lui Columb*, 2013; *Surghiunit la o mănăstire... de maici!*, 2013; *Ocaua lui Cuza*, 2014; *Juni ostași ai țării mele*, 2014; *Flăcări și dragoste în 1907*, 2014; *Drumul fragilor*, 2014; *Olteanca din dirijabil*, 2015; *Steaua de la Malu cu Flori*, 2015; *Comoara de la cascada dintre brazi*, 2015; *Vrem să ne unim cu țara*, 2015; *Călugărița detectivă*, 2016; *Un gorjean în jurul lumii*, 2016; *După ochi ca murele*, 2016; *Numai dascăl să nu fii*,

2016; *Un gorjean în Vestul Sălbatic*, 2017; *O adoram de-o vreme-ntreagă*, 2017; *Cin' se ia cu mine rău*, 2017; *Banii n-aduc fericirea*, 2017; *Tainice iubiri*, 2017; *Din Olanda-n Arizona*, 2018; *Privire prin Cortina de fier*, 2018; *Spre zări albastre*, 2018; *Din Maramureș în Seychelles*, 2018; *Plutașa de pe Bistrița*, 2018; *Cântecul grâului*, 2019; *Să fi rămas la coasă*, 2019; *Tot acasă-i mai bine*, 2019; *S-a furat un tren*, 2019; *Suzana*, 2019; *Incognito la Merișor*, 2019; *Calugărul și Cosmosul*, 2019; *Desculță sau în opinci*, 2020; *Sub vremuri*, 2020; *Excursii de plăcere și nu numai*, 2020; *Gorjeanca de pe Titanic*, 2020; *Totul se plătește...*, 2020; *Un gorjean în Orientul Îndepărtat*, 2020; *Comoara piratului*, 2021. Toate aceste romane sunt publicate de Editura SITECH din Craiova.

Scrierile literare au ca fundal viața din satele gorjene, viața din studenție și din fabrici, dragoste, teme abordate cu mult umor și optimism. Unele romane au subiecte istorice, adevărate cronică romanțate ale unor evenimente majore din viața poporului român.

### **Recunoașteri**

Este prezent în *Dicționarul Ingineri Scriitori și Publiciști*, Nicolae VASILE și Ioan GANEA-CHRISTU, Editura AGIR, București, 2018.

### **Aprecieri critice**

**Amestecul de paradigme:** Trăim o epocă a evoluției umanității în care, Dumnezeu știe care au fost cauzele, dar instrumentele cunoașterii au luat-o cu totul razna. Să fie de vină calculatorul, să fie de vină internetul, să fie de vină pandemia etc.?

Una din formele de manifestare este *amestecul de paradigme*, pe care proștii, care nu au capacitatea de a o înțelege, o consideră „o prostie”, ca să-l citez pe unul dintre aceștia, fără să-l nominalizez, iar deștepții o numesc *interdisciplinaritate*. Ce exemple pozitive mai sugestive pot fi date decât amestecul de matematică cu poezie sau cu muzică și creatori precum Ion Barbu, Solomon Marcus, Gheorghe Păun, Tiberiu Brediceanu etc.?

Dacă mergem în profunzimea lucrurilor vom găsi explicațiile la nivelul persoanelor, adică aceste amestecuri sublime apar în interiorul unor persoane care se dedublează cumva, trăind momente în care una sau alta dintre paradigme le sunt dominante, urmând ca acestea să se combine în interiorul minții lor.

În diverse locuri din lume, cauzele pot fi diferite, dar în România, am mai sesizat acest fenomen în romanul *Punctul de sprijin*, una dintre explicații poate fi politica autorităților comuniste, din perioada când acestea conduceau țara, de a direcționa prin toate mijloacele elevii superdotați intelectual spre domeniile realiste, în detrimentul celor umaniste, pentru promovarea la nivel național a dezvoltării industriale.

După 1989, când industria a decăzut, o bună parte dintre foștii specialiști de mare clasă din domeniile industriale s-au reorientat, mulți dintre ei, spre preocupările creative din domeniile artistice, literare, jurnalistice etc., cu rezultate deosebite, valoarea lor

umană conservându-se, indiferent de vicisitudinile vieții. Valoarea este valoare indiferent de situație!...

Alții, au așteptat pensionarea din activitățile lor inițiale, manifestându-și talentele artistice ulterior, fenomen ce în literatură, criticul *Victor Atanasiu* îl numea recent, în prefața la Enciclopedia SCRITORII din GENERAȚIA 2000, fără răutate, *răscoala pensionarilor*.

Un exemplu mai mult decât sugestiv în acest sens este **Julian Popescu**, din Craiova, un excelent profesor de inginerie, cu peste 70 de cărți tehnice publicate și peste 50 de romane, în care întrepătrunderea realist-umanistă este mai mult decât evidentă. Spre exemplu în lucrarea monumentală *Din istoria tehnicii*, 6 volume, 1858 pagini, publicată de Editura SITECH în anul 2002, sunt inserate o serie de elemente artistice, versuri etc., care o fac deosebit de agreabilă pentru cititor, precum, iar romanele sale care sunt pline de aspecte tehnice, uneori la nivel detaliat, pentru buna înțelegere a cursului acțiunii.

Aceste revărsări de creație nu sunt făcute din motive pecuniare, ci din pornirea autorilor acestora, care ar face același lucru chiar dacă n-ar avea niciun cititor, și acest fenomen trebuie apreciat ca atare.

(**Nicolae Vasile**, scriitor, ziarist, *Literar ing*, nr. 33, 2021)

**Reportaj de la lansarea romanului al 20-lea (Acesta):**În ziua de... a avut loc la... lansarea celui de al 20-lea roman al autorului acestei cărți, în prezența a circa 80 de persoane, dintre care multe personalități locale, sub obiectivele aparatelor foto și de filmat ale numeroșilor ziariști de la diferite publicații și ai unor posturi de televiziune.

Festivitatea a fost deschisă de..., care a prezentat autorul, citind de pe ultima copertă a cărții. Au urmat aplauze, cam anemice, apoi prezentatorul a vorbit despre romanele autorului..., pe care l-a lăudat tare mult, insistând asupra... și asupra..., accentuând felul în care a..., concluzionând că romanele sale sunt..., urându-i autorului ani mulți și sugerându-i să continue cu același zel. Apoi a vorbit..., care a făcut legătura cu cărțile de specialitate ale autorului, care... A urmat cuvântul unui fost student, care și-a amintit de cursurile... autorului, plăcute și..., concluzionând că autorul știe multe, așa explicându-se varietatea temelor abordate în romane. A urmat un istoric, tot cititor al romanelor autorului omagiat, certificând că romanele cu teme istorice sunt exacte în ce privește evenimentele luate ca fundal, iar atractivitatea romanelor îl face pe cititor să înțeleagă altfel diferite perioade istorice, concluzionând că acesta este un mod fericit de a se preda istoria. Au mai vorbit, ceva mai scurt, încă vreo doi, trei invitați.

Bineînțeles că niciunul dintre vorbitori nu citise romanul al 20-lea (adică acesta) ce tocmai se lansa... Cel ce conducea festivitatea a dat apoi cuvântul autorului. Redăm complet cuvântul autorului.

*Dragii mei cititori și prieteni,*

După ce am ascultat aceste discursuri de azi, m-am uitat în jurul meu să văd dacă e vorba despre mine sau despre altcineva. În viața mea n-am avut parte de asemenea laude și omagii. Așa că o să încep prin a aminti debutul meu în literatură. Acesta a avut

loc în clasa a IX-a de liceu, în anul 1955. Tocmai murise „genialul conducător al URSS, marele Stalin” (în 5 martie 1953), însă „operele sale” erau încă în vogă, urmașul său Nikita Hrușciiov acuzându-l de cultul personalității de abia în 1956, la Congresul al XX-lea al Partidului (PCUS). Ei bine, marele Stalin a fost cel care m-a ajutat să debutez! Cum? Păi tocmai atunci s-a făcut la noi schimbarea bruscă a ortografiei! De ce oare? Pentru că marele Stalin scrisese o broșură (oare el?), despre simplificarea ortografiei, pentru a fi ușor de înțeles de „marile mase de muncitori și colhoznici”. Și cum ce se făcea la ruși imediat ajungea și în țările „de democrație populară” a venit și la noi ordin, adică musai să schimbăm și noi ortografia! Era normal să fie așa, doar toate manualele noastre de liceu erau traduse din limba rusă, de către filologi, (acestea având numeroase perle de traducere, mai ales la fizică și la chimie), exceptând manualele de limba română, care... nu existau. Așa le trebuia dacă nu existau și la ruși manuale de limba română! Ei bine, noua ortografie s-a introdus la noi imediat și bieții profesori de română și-au însușit noile reguli ortografice și ni le-au predat și nouă. Nu erau cine știe ce modificări, dar, oricum, ne încurcau. S-a scos „â” (â din a), înlocuindu-se cu „î” (î din i), s-a înlocuit apostroful (') cu „-” (liniuță), s-a modificat „eu sunt” prin „eu sânt” și d'alde astea. Ei bine, profesorul nostru de română, Dumnezeu să-l odihnească în pace că ne-a învățat carte!, ne-a dat o temă acasă: să compunem o povestire în care să folosim preponderent noua ortografie. Adică ceva similar concursurilor de epigrame cu rime impuse. Nu știu cum s-a făcut, dar eu am scris o poveste tare frumoasă, după părerea mea, folosind din plin noile reguli ortografice. Chiar am recitat-o și din nou mi-a plăcut. A doua zi, la ore, am citit povestirea, colegii râdeau de nu mai puteau, iar profesorul m-a felicitat și mi-a recomandat să mă fac scriitor... Ehe, ce bine-ar fi fost dacă..., dacă lucrurile s-ar fi petrecut așa. În realitate lucrurile au fost mult mai simple: profesorul nu ne-a întrebat nimic despre povestire și a trecut la lecția următoare, doar îl aveam de studiat pe „marele poet Neculuță”... Eu am rugat un coleg să-mi citească povestirea, dar el a zis că va face acest efort, însă nu pe degeaba, ci dacă-i dau un creion, afacere ce nu s-a mai făcut, doar creionul era scump, așa că povestirea a rămas necitită..., ca și romanele mele de acum... Adică, să fiu sincer, unii chiar le citesc, doar mă mai întrebă câte ceva din ele...

Cei ce mă citesc s-au obișnuit s-o cam iau razna prin romane, cam cum am luat-o cu debutul meu în ale literaturii... De fapt acum e momentul să răspund la întrebările uzuale ale amicilor: cum scrii, dom'le?, „de unde le scoți, nene?”. Aici amintesc cum au răspuns Ilf și Petrov, autori sovietici din anii '30 a două romane umoristice celebre (*Vișelul de aur* și *Douăsprezece scaune*), la întrebarea cum pot scrie doi autori un roman. Răspunsul lor a fost memorabil: „unul scrie vocalele și celălalt consoanele”, așa că și eu răspund cam la fel: azi scriu consoanele (ca la stenografie), iar mâine vocalele. În realitate lucrurile sunt mai simple: când scriu la un roman, deja îmi vin idei pentru romanul următor, iar primul roman l-am scris după ideile ce mi-au apărut în timp ce scriam trei volume de povestiri. Îmi stabilesc cam ce aș vrea să scriu, de exemplu, un roman despre Unirea din 1918, cum e cel precedent. Mai întâi mă documentez foarte detaliat, de exemplu pentru acest roman am citit (evident selectiv) vreo 20 de volume cu documente, date istorice, alte informații din câteva mari biblioteci, inclusiv din a mea,

doar vreo 40 de ani am avut ca pasiune și istoria tehnicii, și de pe Internet, după care, cu toate în memorie, îmi fixează cadrul istoric ce devine fundal al evenimentelor.

Aici trebuie precizat că istoria asta se cam schimbă în funcție de momentele politice din perioada când respectivele cărți sunt scrise. Dacă m-aș lua după istoria după care am învățat eu în liceu (netradusă din rusă, dar... aproape), scrisă de Roller, apoi noi suntem mai mult slavi decât latini..., așa că eu studiez cărți și documente din diferite perioade: din anii '20-30, din perioada comunistă (de unde iau multe poze, din cele netrucate). Apoi iau un personaj, de obicei născut și crescut ca și mine, într-un sat din Gorj, cunoscând eu bine viața de acolo, și-l fac să trăiască în epoca în care sunt bine documentat. De la el plec la alt personaj și tot așa, până ajung la schema de pe prima pagină din roman, unde apar personajele și relațiile dintre ele, utile cititorului când începe să le cam încurce. Pe parcurs o mai iau rază, făcând fel de fel de legături cu ce mai știu și eu și cred că s-ar potrivi acolo.

Apropo de romanele istorice. Am vrut să scriu un roman despre Tudor Vladimirescu, mai ales că satul lui e la opt kilometri de al meu, însă mi-a fost imposibil, deoarece multe documente de epocă sunt în slavonă, netraduse în românește, iar a învăța acum slavona e cam târziu, deși știu acceptabil rusa... La fel m-am împotmolit și cu Mihai Viteazul. Rămân pentru... data viitoare.

Unii mi-au zis că de ce pun imagini în romane. Ei bine, din trei motive: primul e că așa am văzut la Jules Verne, la care mi-au plăcut gravurile legate de evenimentele narate, în al doilea rând pentru că, fiind de formație inginerască, sunt obișnuit cu gândirea concretă, care se materializează cel mai bine prin figuri, iar al treilea motiv e că mă deranjează romanele ce au numai text, ba unele n-au niciun paragraf pe câte o pagină, așa că e doar o înșiruire de cuvinte pe care ochii le cam încurcă... Și în fond, de ce n-aș avea și eu o oarecare originalitate în a scrie romane altfel? Din miile de poze ce le am, doar de 50 de ani tot fac fotografii, de la prieteni și din unele reviste sau cărți de epocă, aleg fotografiile pe care le pun în romane, fiecare imagine venind la momentul în care acțiunea o cere. Și aici mă bazez pe memorie, iar căutând prin cărți și reviste mi-am făcut un stoc de imagini din care folosesc uneori. De ce iau poze istorice de prin cărți și reviste? Pentru că le cere acțiunea descrisă, iar eu *n-am prea trăit* în acele epoci ca să fac pozele mele...

Am fost întrebat și de ce pun versuri în romane, evident scrise de alții. Menționez că atât la poze, cât și la versuri, scriu sub ele de unde sunt luate, deși aceasta îl deranjează pe cititor, însă nu vreau să am de-a face cu legile. Ei bine, pun versuri numai acolo unde textul și acțiunea le cer; eu îmi amintesc că într-un cântec popular, în vreo romanță sau în volumele operelor unor poeți am găsit ceva ce se leagă cu ce povestesc eu acolo, așa ca le caut în biblioteca mea (doar de acolo știu că există), unele de pe Internet și, gata, întregesc fiorul artistic al acelei pagini. Îmi vine în minte ceva nostim legat de versuri. Aveam nevoie de versurile romanței *La fereastra casei mele*, cântată de Ileana Sărăroiu, așa că am căutat într-o carte din 1978, versul „Greu e, Doamne, doi deodată să iubești” și culmea, nu era acolo strofa cu acest vers, deși eu știam bine

cântecul, doar îl cântam în grup în excursiile ce le făceam cu studenții în pădurile Bucovăț și Leamna de lângă Craiova. Am reușit să găsec și acea strofă ascultând pe YouTube melodia. De ce oare strofa lipsea din carte? Pentru că „tovarășii de la cenzură” n-au acceptat cuvântul „Doamne”!...

Și despre numele personajelor am avut discuții cu amicii. Știu cum dădea Caragiale nume legate de personalitatea eroului. Eu am încercat în fel și chip. Mărturisesc că am citit și încă citesc foarte multă literatură și am întâlnit fel de fel de modalități. Tolstoi are în *Război și pace* peste două sute de personaje, evident greu de reținut. Ce m-a deranjat mult sunt însă câteva romane germane din secolul al XIX-lea. Acolo sunt personaje de genul: reverendul Arthur Albert Edgar Schmidt, astfel că unele personaje îi zic reverendul, altele Arthur și tot așa, de nu mai știi la un moment dat despre cine e vorba, doar și alte personaje au mai multe nume. Așa că eu am încercat să le dau nume după profesie: Învățător, Căpitan, Croitor, ceea ce-l lămurește clar pe cititor. Fiind criticat, am încercat cu nume uzuale românești: Gheorghe, Vasile, Mitică, ceea ce complică lucrurile, cititorul trebuind să rețină că Gheorghe e cizmar, Vasile e preot și așa mai departe. Eu când scriu le pun nume... algebrice: X1, X2,... Xn, iar la sfârșit stabilesc numele și pun la treabă Wordul să înlocuiască în toată cartea pe X1 cu Gheorghe, pe X2 cu Vasile și așa mai departe. Aici am avut și unele încurcături. Unii cititori mă întrebă de ce într-un roman Mirel face și drege, iar eu nu mai știu cine e Mirel, pentru că la scrierea romanului el a fost pentru mine X3...

Mi-au mai zis unii că uneori sunt cam inginer în romane, adică dau prea multe detalii tehnice, eu însă zic că nu e rău, deoarece vreau ca lucrurile să fie clare, înțelese ușor. Și, hai să fim drepti: noțiunea de „cultură” astăzi e mai largă decât cea de acum o sută de ani. Nu se mai judecă nivelul cultural al unui om după cum știe mitologia, limba latină și clasicii greci. Astăzi, calculatorul, roboții, mașinile din ce în ce mai sofisticate fac deja parte din cotidian, așa că au cam luat locul zeilor din cultura generală...

Recunosc faptul că mai fac și câte o șotie, cu destinație, prin romane. Am un prieten vechi, coleg în liceu, facultate, fabrică, bun cititor al meu, care mi-a zis câteva pe motiv că într-un roman „l-am dus cu preșul”, adică a citit un capitol întreg în care personajele au făcut și au dres, apoi a venit bomba: totul fusese un vis, așa că cititorul acesta al meu a trebuit să se întoarcă la ce se întâmplase înainte de vis... Văzând că l-am cam înfuriat, am apelat la proverbul „dacă poți face un rău cuiva, de ce să nu i-l faci?”, așa că în câteva romane următoare am mai pus vise, special ca să-l necăjesc pe dumnealui... Că am necăjit și pe alții, asta nu se pune...

Un alt amic mi-a zis că am un admirator pe care nu-l știu, însă el ar fi foarte fericit să mă vadă și gata, gata să mă ducă la om, însă apoi a recunoscut că admiratorul meu ar vrea să mă vadă pentru că... e orb și ar fi fericit să vadă, indiferent pe cine... Și mi-a zis că a găsit poanta într-un roman din secolul al XVI-lea [Espinel]... O prietenă de familie, doctoriță de meserie, a adunat câteva romane de-ale mele, însă n-avea timp să le citească, doar doctorii sunt mereu tare ocupați. „Norocul” meu a fost că a alunecat pe

gheață, și-a fracturat un picior și a stat în spital ceva vreme, așa că acolo mi-a citit câteva romane. Și i-au plăcut mult. Doamne păzește de asemenea „noroc”!...

Unii se leagă de viteza cu care scriu, adică patru romane pe an în ultimii ani, dându-mi exemple cum X a scris un roman în zece ani, Y în cinci ani și așa mai departe. Ideea e corectă, dar trebuia să mi-o fi dat cu vreo 30-40 de ani în urmă, când aveam rezervă destulă de ani, ceea ce acum îmi cam lipsește... Adică, nu! Dacă începeam să scriu de pe atunci, aș fi scris cum se cerea, adică despre Ilenuța tractorista, despre frunțașii în producție, despre „minunata” viață de la sate și alte d`alde astea, așa că mai bine a fost că am scris despre... mecanisme, așchii și altele. Iar acum scriu literatură pentru că eu cred că mai am câte ceva de spus și pentru că-mi face plăcere să scriu. Și asta fac toată ziua. E drept că uneori mai mă opresc și mai fac ceva lucrări de Mecanisme, disciplină pe care am predat-o aproape 40 de ani. E chiar plăcut să treci de la un domeniu la altul. Cineva mi-a zis că parcă scriu pe bandă rulantă. Complet eronat, omul cu zisul nefiind inginer, așa că nu știe că la bandă lucrează simultan foarte mulți oameni, de aia produsul e gata repede. În cazul romanului ar fi cam așa: unul pune un cuvânt, la postul următor altul pune alt cuvânt și tot așa...

Eu scriu romanul pe calculator și-l duc la editură pe stick, iar după vreo săptămână, două, iau pachetele, plătind tipărirea. Urmează o muncă de rutină: scriu adresele pe vreo 40-50 de plicuri format A5, introduc cărțile, lipesc timbrele, merg la poștă, stau la rând, de obicei mare, și le trimit la câteva biblioteci și la mai mulți prieteni din alte localități, sub formă de cadou. Restul volumelor le distribuie în orașul meu, tot cadouri, prin urmare n-am luat niciodată vreun ban pe vreo carte, exceptând cărțile tehnice publicate la edituri înainte de 1989. Aici am de povestit o întâmplare nostimă, recentă. Am primit înapoi romanul trimis unui prieten din București. Intrigat, n-am înțeles de ce mi l-a restituit, doar dacă nu i-a plăcut putea să-l dea altcuiva sau să-l arunce. Apoi m-a sunat el să mă întrebe dacă l-am primit, iar când l-am întrebat de ce îmi retrimisese romanul, mi-a răspuns că eu am precizat pe plic „Împrumut”, așa că omul s-a conformat. Apoi m-am dumirit: el citise cuvântul de pe plic „Împrumut”, când de fapt era scris „Imprimat”, fiind vorba de o carte, nu de corespondență, poșta având preț mai mic în acest caz. Ne-am amuzat amândoi...

Să revin la festivitatea de astăzi. Vă spun direct: nu dau autografe! De ce? Pentru că un autograf blochează cartea într-un dulap, beneficiarul nu mai vrea s-o dea și altuia, pentru că prin autograf îi crește valoarea, ceea ce mie nu-mi convine, pentru că vreau ca scrisul meu să ajungă la cât mai mulți, adică să circule cartea. Alții o blochează... sub dulap, doar, se știe, parchetul se mai deformează și dulapurile nu mai stau drepte, așa că trebuie pus ceva sub ele... Bine că s-a electrificat țara, altfel cartea devenea foarte utilă prin a oferi lumină, mai clar, fiecare foaie asigurând ștergerea în câte o zi a sticlei de la lampa cu petrol ...

Închei, mulțumindu-vă pentru tot ce ați făcut astăzi pentru mine!

Acum dragi cititori urmează o mică **erată: de fapt nu a avut loc nicio festivitate și nicio lansare!** Deși mă apropii de vreo sută de cărți scrise,... n-am lansat niciuna! Nu-mi plac asemenea festivități! Așa că prin cele de mai sus, mă mai răzbun și eu... Vă cer scuze, iar acum – la treabă, doar aveți de citit acest roman nelansat cu surle și trâmbițe, dar care, totuși, se poate citi. Succes!

(**Iulian Popescu**, autodefinire)

*Interdisciplinaritatea este o sursă de noi abordări pentru unele domenii care-și au traiectoriile lor bine definite. De aceea, consider utilă abordarea unor probleme de istorie și de către alți specialiști, deoarece aceștia vin cu metodele domeniilor lor de activitate, dintre care unele se dovedesc utile pentru cercetări de istorie. În acest mod au apărut metode noi de datare în arheologie, aparate noi de detectare a unor piese istorice aflate în sol, s-a aplicat calculatorul în cercetări istorice și altele. Din aceste motive n-am fost surprins când un inginer, autorul acestei cărți, a abordat probleme de istorie, însă nu pe baza ingineriei, ci... a literaturii.*

*Am avut multe discuții despre istorie cu prof. univ. dr. ing. Iulian Popescu și ne-am înțeles foarte bine. Dumnealui a adus multe contribuții în Istoria tehnicii, publicând o memorabilă lucrare „Din istoria tehnicii” în 6 volume și alte cărți concentrate pe contribuțiile tehnice ale țăranilor români. Pentru aceasta a studiat destul de aprofundat și istoria. După ce a publicat 6 romane cu teme diverse, iată că a abordat și romane istorice.*

*(...) Autorul folosește o metodă simplă: studiază în detaliu perioada istorică respectivă, pe baza unei ample documentări și își formează o privire de ansamblu care-i permite să aibă ca fundal al romanului evenimentele istorice semnificative, adevărate. În continuare își creează eroii romanului, care trăiesc în acea perioadă, rezultând în final un roman de ficțiune, cu evenimente istorice reale. O asemenea abordare place cititorului, care, alături de personajele romanului trăiește în acea epocă, învățând totodată și istorie!*

*(...) În romanul pe care ni-l propune, profesorul universitar Iulian Popescu reușește să reconstituie, cu acribia cercetătorului, cu exactitate inginerului și talentul remarcabil al scriitorului, unul din piscurile cele mai înalte ale acestei „uimitoare evoluții a neamului”, piscul cuceririi independenței de stat.*

*Structura romanului, coerența tematică, bogăția și diversitatea informațiilor, paleta complexă a personajelor acoperind o arie întinsă de ranguri sociale, de profesii, de funcții, integrarea discretă a „aliatului rus” și a „inamicului turc” în dinamica derulării luptelor, constituie pilonii care susțin și pun în evidență calitățile literare și istorice ale cărții.*

*Toate acestea în condițiile în care, pentru a broda pe canavaua evenimentelor și datelor istorice, trăsăturile, obiceiurile, moravurile specifice fiecărei structuri sociale, profesionale, naționale, a personajelor pe care autorul le-a „inventat și le-a pus în scenă” dându-le, fiecăruia în parte, propriul destin, toate convergând spre împlinirea aceluiași ideal - cucerirea independenței de stat -, romancierul a trebuit să întreprindă o amplă operațiune de documentare.*

(**Luchian Deaconu**, istoric, prefață la *Juni ostași ai țării mele*, Craiova, 2014)



(...) Cu fiecare nou roman am constatat cum stilul autorului, brodat adeseori cu expresii specifice ținutului său natal, o comună străjuită de dealurile Gorjului, devine mai sigur, mai concis, mai convingător. În acest al 14-lea roman scris de Iulian Popescu „Flăcări și dragoste în 1907” cred că stilul său s-a conturat definitiv și se poate afirma de existența „stilului Iulian Popescu”.

Acțiunea romanului „Flăcări și dragoste în 1907” se dezvoltă alternativ pe trei planuri: unul al „intelectualilor”, care se întâlnesc și comentează evenimentele din martie – aprilie 1907, unul al combatanților, adică al țăranilor, cu traiul lor mizer de zi cu zi, nemulțumirile, speranțele și neîmplinirile lor și altul al îndrăgostiților.

Iulian Popescu, bun cunoscător al satului românesc din secolul trecut, creionează cu talent câteva tipuri specifice țăranului român de la începutul secolului XX.

Baros, cred că reprezintă cel mai bine pe țăranul acelor vremuri: harnic, cinstit, econom și rațional, atașat comunității, curajos până la sacrificiul suprem atunci când interesele comunității o impun.

Desigur că orice pădure are și uscături. Codin este un țăran șiret, tentat să înșele și să fure din avutul consătenilor săi, consumator fără măsură de băuturi spirtoase. El este totuși un tip izolat, necaracteristic comunităților țărănești.

Autorul explică barbaria unor grupuri de țărani răsculați care au incendiat conace și au omorât arendași prin „efectul de turmă”. Bieții țărani, care în marea lor majoritate erau analfabeți, constituiau o masă de oameni ușor de manevrat de agenți special plătiți să-i îndemne la revoltă în interesul unor anumite grupări de politicieni.

Reuniunile „intelectualilor” îi dau posibilitatea autorului să-și etaleze excelența sa documentare asupra evenimentelor din 1907, prin citarea unor articole din presa vremii, documente legislative în favoarea celor bogați, discuții din parlament, certuri între partidele politice, un tablou complet și realist al stării din România acelor ani. Așa se înțelege mai bine de ce nemulțumirile țăranilor au atins masa critică și s-a produs explozia.

(**Adrian Popovici**, prefață la romanul *Flăcări și dragoste în 1907*, Craiova, 2014)

(...) „Un gorjean pe corabia lui Columb” este un titlu inedit pentru un roman istoric, de aventuri, erou, gorjeanul, lăsându-se purtat pe valurile aventurii Evului Mediu îndepărtat (secolele XV – XVI) trecând de la un mediu eminentemente ortodox la unul catolic prin excelență.

Petrică, eroul romanului, pare un nume predestinat aventurii. De mic el se adaptează situațiilor noi, inedite, dar nu uită mediul spiritual de gorjean în care s-a format, care-l ajută să găsească soluții și să depășească situațiile critice, uneori chiar prin speranța pe care o are, chiar dacă între timp a devenit Pedro, adică nume spaniol. Asemenea Sfântului Petru care a adus creștinismul la Roma, așa și Petrică a purtat peste ocean spiritul valah, în care se oglindește vitejia și cutezanța înaintașilor daci, de care mulți dintre cei din Apus nici nu auziseră și nici nu-și imaginaseră că ar fi existat. Astfel el face față provocărilor de tot felul la contactul cu Lumea Nouă. Inteligența înnăscută, transmisă de la înaintași prin părinți, rude și prieteni, îl ajută să se adapteze la orice situație, să supraviețuiască, să câștige (bani, aur, bijuterii) și să iasă învingător.

*Petrică, născut într-o localitate gorjeană (A. D. 1473), la 10 ani ajunge la Mănăstirea Tismana (ctitorită în secolul XIV), învață din plin învățăturile vremii, iar latina și-o însușește pe ascuns, deoarece vorbitorii de latină erau spânzurați în vremea respectivă în Țările Românești. Faptul îi este de mare folos când trece în Transilvania ca vorbitor și scriitor de latină (Transilvania avea limba latină ca limbă oficială, de stat). Abilitățile cărțurărești ale lui Petrică îi asigură o integrare bună în lumea catolică (trebuie să menționăm că la vremea respectivă chiar în enclavele cele mai catolice, din toată lumea doar preoții hirotoniți de rang înalt cunoșteau latină suficientă pentru citirea cărților sfinte și a documentelor oficiale). Limba diplomatică (și științifică) a Europei Apusene era latina. Limba Europei Răsăritene fiind greaca (pentru ortodoxie), la care se mai adăuga după caz limba turcă și limba rusă. Din Transilvania el ajunge în peninsula Iberică, apoi pleacă la drum lung, necunoscut, pe caravala lui Cristofor Columb. Prin voia Proniei Cerești ajung în Lumea Nouă, trăirile lui Pedro fiind foarte apropiate de ale lui Columb.*

*Acest nou orizont îl încearcă pe Pedro pe multiple planuri de la luptele cu diverși inamici la confruntările personale ivite la vederea aurului sau la chinurile din închisorile sălbatice. Trecând peste toate acestea se întâlnește și cu fiorul dragostei care îl însoțește pe parcursul nenumăratelor aventuri.*

*Romanul are toate ingredientele romanului de aventuri: amor, lupte, ancheta Inchiziției, evadări, prizonierat la pirați, furtuni pe mare și pe ocean, insule pustii, căutări de comori, descoperiri de noi teritorii etc.*

*Într-un final eroul nostru se întoarce pe plaiurile unde a văzut lumina zilei, fiind dornic de miresmele codrilor și a fânețelor precum și de gustul, nemaîntâlnit pe alte meleaguri, al apei cristaline de izvor din țara românească. Fiind un bun gospodar, a venit și cu o mare parte din aurul, argintul și bijuteriile adunate pe parcursul aventurilor trăite. Generos, el împarte rudelor supraviețuitoare parte din cele adunate. Își unește destinul cu o persoană ce a avut parte de aproape aceeași experiență de viață. Unirea se face cam târziu, pentru eroul nostru, el având însă o mare experiență de viață.*

**(George Arghir, prefață la *Un gorjean pe corabia lui Columb*, Cluj-Napoca, 2013)**

Profesorul Iulian Popescu, remarcabil cadru universitar, care pe lângă zecile de cărți tehnice publicate, dintre care două în renumita editură germană Springer, a realizat și un important proiect instituțional, înființarea Facultății de Mecanică a Universității din Craiova, avea să răsplătească istoria publicând prima sa carte literară, una memorialistică, *Monografie, romanțată & veselă a Facultății de Mecanică din Craiova*, voluminoasă, 464 pagini. De aici a pornit o remarcabilă explozie scriitoricească, la aproape șapte decenii de viață, însemnând alte câteva zeci de romane, cam 4-5 cărți în fiecare an.

Prin povestirile sale, el caută să surprindă și să redea viața satelor, așa cum o știa din copilărie, sau cum i s-a povestit de către cei ce au trăit-o în vremuri apuse. A cautat de asemenea să prezinte viața de student și mai apoi din fabrici sau întreprinderi pe care le-a cunoscut. Prin romanele sale, el abordează evenimentele istorice prin care a trecut poporul nostru, cu accente deosebite asupra perioadei când Oltenia era sub stăpânirea austriacă, iar uneori reda episoade reale, chiar dacă personajele nu sunt nominalizate.

Scriind, s-a transpus, pentru a înțelege ce s-a întâmplat atunci și a reușit să te facă să înțelegi, sau să intuiești evenimentele, cum ar fi: Revoluția lui Tudor Vladimirescu, Revoluția de la 1848, Unirea Principatelor Române de la 1859, Războiul din 1877-1878, Răscoala din 1907, Războaiele balcanice din 1912-1913, Războaiele mondiale, calvarul prizonieratului în Uniunea Sovietică, Canalul Dunărea-Marea Neagră, Colectivizarea, viața la sate în perioada socialismului etc.

În general, stilul romanelor sale este curgător, simplu, dar atrăgător și uneori chiar captivant, abordând narațiunea apropiată unui roman polițist. În cele care au tema dragostei, iubirile sunt împlinite sau crează suferințe.

Cărțile sale sunt cunoscute mai ales în cercurile apropiate, de prieteni sau în locurile unde și-a desfășurat activitatea profesională de inginer și cadru didactic.

(**Gheorghe Țiclete**, scriitor și ziarist)

Profil realizat de **Nicolae VASILE**